

CAO News 9

Horolezecký časopis severočeského regionu č.122

* WWW.VRCHOLKY.CZ * WWW.LEZEC.CZ * VYDÁVÁ HOROLEZECKÝ KLUB CAO DĚČÍN * WWW.HORYINFO.CZ * WWW.HORYDOLY.CZ *

Ročník 11, číslo 122

-- Since 1999 --

Září 2009

BOJ INSTINKTŮ A EMOCÍ

EMILY
HARRINGTON

„Lezu, protože mě to osvobozuje od světa pod mnou a umožňuje mi to testovat limity mé mysli a mého těla. Je to činnost, která se vzpírá lidské povaze a logice. Gravitace mě tlačí zpět na zem a já se snažím dostat výše. A tento boj miluji. Je to boj instinktů a emocí: strach, touha, selhání, úspěch. Toužím po úspěchu, ale ne bez toho, aniž bych zažila strach a selhání...“

V tomto čísle

- ✓ Vrtošivý stařík na Studeném
- ✓ Malá úvaha o jedné skobičce
- ✓ Oderwitzer Spitzberg
- ✓ Možná jsem dítě bivaků
- ✓ Vzpomínky na Rudu Zabilku
- ✓ Putování (nejen) s Karlem
- ✓ Předvolební kampaň Ostrov
- ✓ Vidlák, co nemá chybu
- ✓ Nové cesty
- ✓ Střípky od nás i ze světa
- ✓ a mnohé další...

Dolomiti, Campanile di Val Montanaia 2.173 m. Foto © 2009 archiv Světlany Pavlátové

Co nového v CAO Děčín?

Informace z klubového dění..

Jiří Chára
Předseda CAO Děčín

Chvilí už jsme si s **Pavlem Randákem** mysleli, že jsme popletli datum a žádná schůze dneska není, ale siréna přeci houkala, tak co se děje??

Ale se soumrakem se lezci začali trousit a nakonec jsme museli obsadit nejdelsí stůl na terásce.

Že bude tahle zářijová schůzka trochu náročnější jsme tušili už od 31.8. **Míše a Pavlu Randákovým** se narodil syn **Antonín**...

S blížícím se podzimem každoročně bobtná kalendář akcí, takže program byl docela nabitý.

Program zářijové schůze:

- S nástupem **Jenika Pletichy** na post správce levého břehu Labe se do té doby nehybné vody hodně rozvířily, novinka střídá novinku, akce akcí a Jeník ještě zaměstnává i spousty dalších lezců. O většině novinek už asi víte z různých webů, něco najdete i v tomto čísle. Určitě zajímavá a prospěšná akce bude setkání správců Labáku s prvovýstupci, která se uskuteční 10.10. U Kostí v Dolním Žlebu.
- **Další jen telegraficky:** Archiv protokolů a jiných materiálů; anketa ČHS; svěcení kostelních hodin ve Žlebu; časovka do vrchu; staré vrcholové knížky; nové cesty a věže; „stoleté“ vrcholy; nejbližší akce a samozřejmě nechybělo lezení ve všech podobách...

Na Antonína!!

Horám zdar!

Vrtošivý stařík

Nová věžička na Studeném

Zdeněk Kropáček
HK Děčín

Zatím co mezi sběrateli stoletých vrcholů je konkurenční boj (i když Karlovi konkurenti nemají moc šancí), na poli sběratelů nových (také možno říci „nulaletých“) vrcholů je klídek.

Obecně se množina vrcholů pokládá za prozkoumanou a bez šancí pro objevitele. O to je lepší pocit ze zdolání dosud neslezené věžičky.

Sbírkou nových vrcholů se mi podařilo letos v srpnu obohatit o Vrtošivého staříka, věžičku o které jsem věděl už dávno. Dříve se ale za věž pokládaly jen skály vyšší než 7,5 metrů (při obtížnosti nejméně IV stačilo 6,5 m), a tak menší vrcholky přišly na řadu, až když děčínské zpřísněné hledisko na výšku věží vyšumělo časem..

Věžička se nalézá na severních svazích Studence. Má jedinou vadu - hrozí zřícením.

Vrtošivý stařík - Stará cesta II

23.8.2009

Zdeněk Kropáček

Náhorní hranou na vrchol.

Foto © 2009 Zdeněk Kropáček

Skobička

Malá úvaha o čistotě lezení

Josef Vyskočil

Obecní sluha

Kde si hluboko v srdci ostrovského písku během jednoho prvovýstupu.

„...Od něj pokračoval k převislému břichu, které je prořáté drobným sokolíkem. Když se Karel dostal až na jeho konec, jednou rukou do něj vsunul malou skobičku, dvě rány kladívkem a opatrně si sedl. Nedívá se na to od spodu moc dobře, ale věříme mu.“

Přečetl jsem si ten odstavec raději ještě jednou, ale o háčku (skyhooku), smyčce nebo navrtávačku ani slovo. Skobička, to je figl! Že mne to nenapadlo hned! Žádný hypnotizující pohledy na skřípající háček nebo nejistou tenkou smyčku.

Jen co mi sundají sádrové kopyto, zkusím to také. Už mám připravený pytel fiechtlí, rurpek, nožovek a bongů. A pak hurá na pískovcový masív a jdeme na to: skobička – kruh, skobka – kruh, skoba – kruh..

A nebo je něco špatně?

Jak to je zvykem v médiích, řekl by tiskový mluvčí: „byla to jen chyba tisku.“

To se mi ulevilo.

Ale ten červík pochybnosti mi v hlavě zůstal...

Váš Obecní sluha nebo placený informátor (však je to jedno) Josef Vyskočil.

Zdroj informací:

CAO News - červenec 2009

Pravidla sportovního lezení na pískovcových skalách v Čechách

Foto © Tomáš Vlček a archiv CNS

Na začátku září se v návštěvní knize na stránkách boren.wz.cz objevil tento příspěvek podepsaný **Henri Brůha**:

„Hej Bořeňáci! Malý Brother našeho Bořně leží ve slavné zemi Horní Lužici, nyní zatím svobodný stát Sasko, říkají mu Oderwitzer Spitzberg. Doporučuji návštěvu včetně kleine Kinder, parkování gratis, kempování na louce gratis, horokrám ve vesnici, místní Bělina Heinrich je lyžařský akrobat za DDR - Germinu. Dost dobrý! Některý cesty docela hustý, do 15 km od Rumburku! S sebou 60 lano, jen 10 x expresky, průkazku sekty a helmu.“

Nedalo nám to a Henriho jsme oslovili. Ukázalo se, že je to náš dobrý známý **Pavel Princ** a nakonec poslal k této oblasti ještě pár slov a fotografií. Tady to je...

Oderwitzer Spitzberg

malý Brother našeho Bořně v Horní Lužici

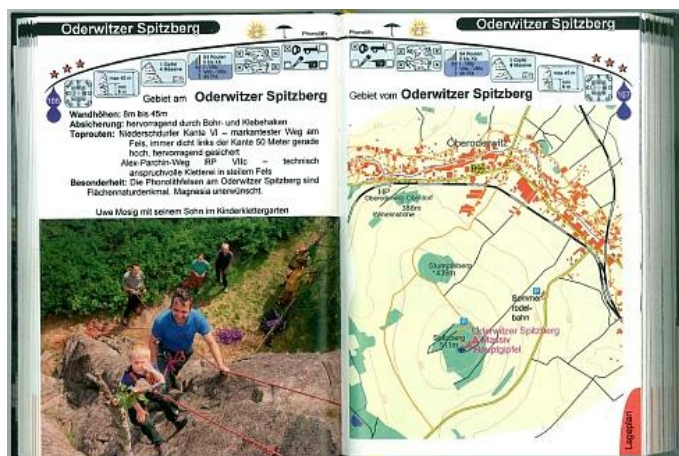
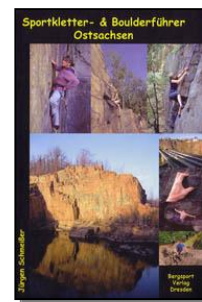
Pavel Princ

HO Boeň

Celé jméno onoho horského vlka je **Volker Heinrich**. V oblasti jsou i jiná jména a jeden z mladých prvovýstupců nedávno odletěl do lezeckého „Himmelreich“. Je ho škoda, ale určitě se na nás dívá shůry.

Pro lezce „požitkáře“ je tato oblast silně nadstandardní. Přes silnou účast místních bergsteigerů se tu dá lézt i v nepracovních dnech, kdy se v této oblasti rozléhá zvonivý cinkot jako někde v Taliánsku, třeba na stadioně v Arcu.

Tišitý průvodce je ve staré verzi (sešitek) za 5,- € v horokrámě dole ve vsi nebo ve verzi z roku 2007 (1. Auflage) za 25,- €. Já jsem upřednostnil dražší variantu, protože tam je zahrnuta oblast od Dippser Heide až po polské hranice, t.j. třeba Königshain. A je to také otázka umělecká, protože přestože jsem takřka socka, knižní průvodce je tištěn v kvalitě Bible Sváté a proto jsem omezil spotřebu potravy a průvodce jsem zakoupil. Nyní se s ním stále mazlím a moje paní jistě žárlí.

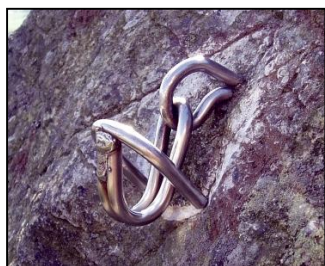
Prvotřídního průvodce na **Oderwitzer Spitzberg** a několik dalších zajímavých oblastí pořídíte za 25,- €

Sekta přátel z Bořně má nyní, domnívám se, nadlidský úkol. Pokusit se alespoň maličko přiblížit se, zpracováním aktualizace Bořeňského průvodce mladšímu bratříkovi z daleké Lužice.. V době jakési HSP krize to bude ale úkol snad pro další generace. Jo, nebo musíme počkat, až nás třeba pan Kittler osvobodí..., pokud snad dodělá ten Labák...

Jedna hezcí cesta než druhá. Těžká volba.

Leckterému návštěvníkovi oblasti může připadat nechutné přílišné zajištění cest nebo i nestandardní osově vzdálenosti cest od sebe. Předpokládám, že ale jistě i kolegům z libereckého „Reichenbergu“, kteří oblast intenzivně navštěvují, to nevadí.

Jedna hezcí cesta než druhá. Těžká volba.

Volker Heinrich - akrobat mě ujišťoval, že do příštího roku se bude snažit nainstalovat do jistých míst vrcholové knihy a také již připravuje jakýsi klettersteig. Tento nápad jsem se mu snažil intenzivně rozmluvit, ovšem pokud jsem dobře rozuměl, ten horokrák ve vesnici patří jeho rodině a nelze se divit jeho iniciativě v oblasti, pokud stále trvá stav tržní ekonomiky. Zboží je třeba prodávat a peníze se musí trochu točit...

U vesnice je letní bobovka, tu jsem nezkoušel, mám z jízdy na tomto zařízení silný pocit strachu.

Vlevo pohled do hlavní stěny, vpravo spokojený horolezec – uživatel z Čech Ladislav Vörös..

Poměrně nedaleko (měřeno autovým měřítkem) je jezero na koupání. Veškeré informace o ostatních možnostech v oblasti získají nelezoucí rodinní příslušníci v jakémsi infocentru, které je ve vesnici a také přímo u bodové dráhy. Jsou tam mapky, prospekty atd.

Horám zdar – Berg Heil!

Příjezd:

Od Liberce pojedete po silnici č. 35 směrem na Zittau, zde se dáte doprava na okruh a po něm dojedete na silnici č. B96 směr Oppach a pokračujete až do Oberoderwitz. Na další křižovatce za odbočkou na Großschönau se dáme doleva. Podjedeme trať a po úzké asfaltce dojedeme až na vrchol Oderwitzer Spitzberku k hospodě, kde je prostorné parkoviště.

Čerstvé květiny pod stěnou připomínají nedávné neštěstí. Je zde zakázáno sólození.

Foto © 2009 Pavel Princ

Možná jsem dítě bivaků..

Pár vzpomínek na doby minulé

Jan Horák
CAO Děčín

Něk jak si tu sedím a hlavou mi běží jak filmový pás fůra vzpomínek - na doby minulé.

Snažím se to podpořit alkoholem a je to ještě horší - těch vzpomínek je víc...

Vyploouvají na povrch a já si říkám, co se to vlastně děje, kam jsme to dopracovali, o čem to vše vlastně je??

Vzpomínám na mé první zájezdy a akce s CAO Děčín - Lienzské dolomity, Matterhorn, Val di Mello, vánoční mše pod vedením Pěti Štěpána, bivak v severní stěně na Bořni, HOCYBOJ, naše lezení ve Hřensku na Homoli.. Těch společných akcí bylo spousta..

Nyní se náš život nějak posunul do jiných levelů, kdy toho děláme a stíháme tolik a vlastně nestíháme to podstatné.

Možná to vidím vše špatně. Teď ten Blanc - Praha - Blanc - Praha, 4 dny, z Chamonix jsem jel těch 1100 km do Prahy osm hodin, prostě fofr jen, abych toho stihl víc. A proč??

Mám pocit, že se už nedokážeme zastavit, udělat si čas s jinými lidmi.

Dříve jsme chodili lézt každou středu do Tisé - já, máma, Pavouk, Síma, Burdych, Štrajťáci, Součkovi, banda nejméně deseti lidí. Teď se deset lidí sejde maximálně třikrát do roka na nějaké opijecí akci a je to svátek..

Podzimní lezení na Bořni - to je přesný příklad. Vždy to bylo strašně super, jedny z nejlepších zážitků. Jak jsme s Myšákem lezli za svitu měsíce na Dáblovu kazatelnu. Teď? Už není ani termín, loni, kolik lidí tam přišlo?!

Já nevím, možná plácám hlouposti a je jen třeba si uvědomit, že co je Over je Over a stoprocentně se přizpůsobit rychlosti bytí.

Jenže já jsem dítě bivaků ve Hřensku a v Bielatalu a přál bych si zažít víc těch dob minulých.

Tak snad někdy...

Horolezecké Vánoční mše. Nezapomenutelné první ročníky se konaly v Jeskyni Českých bratří ve Hřensku, později, z obav před ochranáři, na Belvederu v Labské Stráni.

Val di Mello – s Jirkou Chárou lezeme neskutečně fotogenicnou skobovačku A4 přímo naproti našemu tábořišti

Matterhorn roku 1999. Ač nás na Rifugio Carrel uvěznilo špatné počasí, nenudili jsme se – společnost nám dělali dva vynikající maniči z USA – **Mark Jenkins** a **John Harlin III**, syn jednoho z nejslavnějších amerických lezců. (Zleva dále: Štěpán, Chára, Vaishar, Kudrnáč a já)

Na Podzimním lezení jsou velké účasti už jen minulostí, Vánoční Bořeň se zatím drží. Obě akce budou mít letos již XX. ročník. Na snímcích výzdoba v Bilině Kyselce, kde končí Vánoční Bořeň (26.12.). Rok na zdi je vždy o jeden vyšší, nežli z jakého jsou fotky...

Foto © archiv CNS

Vzpomínky na Rudu Zabilku

Druhá a třetí část
Rudolf Ohnesorge
Mnichov

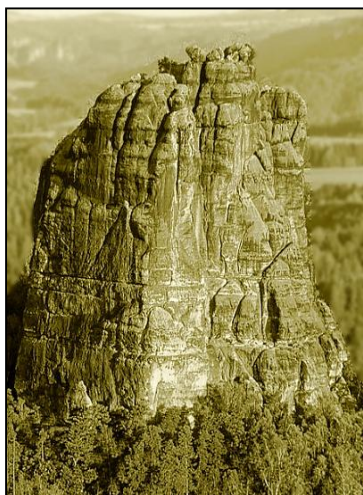
100 Jahre Falkenstein s Rudou Zabilkou

Oslavy stého výročí vylezení Falkensteinu jsme si přece nemohli nechat ujít. To je věcí cti. A protože jsme v té době byli zrovna ve Schrammsteinech, tak hurá na to!

Už po cestě ke skalám mi bylo divné, tolik lidí a nejen s lezeckým vybavením. Tato událost byla tak významná, že to přitáhlo návštěvníky ze široka daleka. A pak jsem také pochopil proč.

Když jsme dorazili k Falkensteinu a stáli pod stěnou, kde viselo slaňovací lano, v poslední chvíli mě Ruda stačil odtahnout na stranu. Pohlédl jsem nahoru a přímo nade mnou se řítila k zemi obrovská ženská zadnice. Když přistála, vyvlékla se z Dülfera asi 60ti letá matróna a na moji otázku, kterou cestu vylezla, odpověděla nejkrásnějším saským dialektem: „Natürlisch übo den alten Wäch“ (samozřejmě Starou cestou). A že prý navzdory své korpulenci a stáří si sem tam ještě zaleze.

Také jsme se v zápětí zařadili do fronty na Starou cestu. Byla před námi ještě dvojice mladých manželů a Ruda pořádně mumlal, proč to nejde dál a kde to vážně. Byl by možná vybral jinou cestu, ale kvůli mně nemohl. Znal moje lezecké hranice a tudíž nám nezbyla cesta jiná, než tato.

Dodnes si vzpomínám na tento výstup. V určitých úsecích jsem si připadal jako speleolog, když jsem se musel proplétat obrovskými hodinami a dírami. Ale stejně - bylo to hezký.

A když jsme nakonec stanuli na vrcholu, který spíš připomínal Václavák, byl jsem šťasten. Ale i Ruda byl šťasten. Ne proto, že by překonal nějakou těžkou cestu, ale proto, jak jsem se s toho radoval já.

Nakonec jsme slanili po erárním lanu, které mělo dvojitou délku. Asi v polovině stěny byl přestup. Tak, to bychom měli.

Tenkrát jsme si slíbili, že na 125té výročí, si tento výstup zopakujeme. Jak oba později dopadneme, nemohl tehdy nikdo z nás tušit. A tak by se chtěl zúčastnit alespoň 150tého výročí, jestli se dožijí a budu se moci ještě dobelhat k Falkensteinu. Podle předběžných výpočtů by to mělo být asi za 5 let.

Jedno vím ale jistě - tu velkou zadnici už tam neuvídím. Ale vzpomínky na mého kamaráda Rudu zůstanou.

Před dvěma lety jsem byl jako turista v Sedmihorkách. Povinná návštěva lezeckého hřbitova samozřejmě patřila k tomu. Pamětní tabule všech významných lezců jsou úplně nahoře. Mezi nimi i Ruda Zabilka.

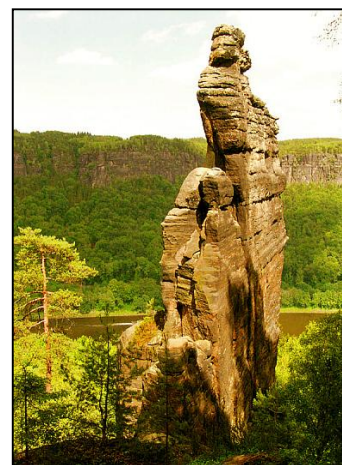
A návštěva Kapelníka, který už je z údolní strany zarostlý stromy, měla moji pout' ukončit. Tentokrát jsem se loučil i za Rudu, který bohužel už nikdy nemůže tuto přírodní krásu obdivovat..

Velkovýprava na Jeptišku

Konečně se mi podařilo přemluvit svého spolupracovníka z Kovočasu, Jana Kulhavého, aby s námi udělal v neděli výlet do skal. On znal lezení a skály jen z vyprávění, a proto chtěl jednou být přítomen. Prodloužené víkendy tenkrát ještě nebyly - v sobotu se pracovalo do dvanácti hodin.

Ruda už měl také plán. Jižní cestu na Jeptišku. Já ji znal pouze od vidění. Už jsem se těšil, jak se před svým kolegou Kulhavým budu moci předvádět. Jenže Ruda se chtěl také předvést a přitom zřejmě přecenil moje schopnosti. A tak se stalo to, co nikdo z nás nečekal.

Už na nástupu jsem zamachroval a v zápětí vzdal. Na to Ruda zklamaně poznamenal: „To nemá cenu, nahoře je to ještě těžší.“

Byl jsem s toho psychicky úplně vyřízený a vzteky jsem se rozplakal. Ale co naplat. Nejvíce mě mrzelo, že mého selhání byl svědkem i kolega Kulhavý. Ale život jde dál. Vylezli jsme alespoň Starou cestu i když to byla jen malá útěcha. Přesto byl můj kolega s výletem spokojený - byl ohromen krásou věže a vůbec z celkového pohledu na labské údolí.

Při pikniku jsem pak vyprávěl o mém prvním kontaktu s Jeptiškou pod vedením Karla Krombholze. Moje lezecké vybavení tenkrát byly sandále a malá kožená aktovka. Měla být na čas moji osobitou značkou, než jsem si pořídil kletrák a vše potřebné. S touto aktovkou, která při lezení visela na řemeni od kalhot na mém zadku, by ještě měla někde existovat fotka z výstupu Údolní cestou na Klárku.

Ale zpět k Jeptišce. Po zdolání komínu a malém odpočinku na předskalí, mě Karel dobíral k vrcholu. Nahoře mě čekala pochvala za to, že jsem se nechtěl slaňáku. Jak známo, Karel byl přísným zastáncem čistého lezení.

A následně zase Ruda vyprávěl zajímavé zážitky ze svého bohatého lezeckého života, a tak nám ubíhal den. Večer jsme se vraceli se smíšenými pocity, ale celkem spokojeni, domů.

A Dieu - Jeptiško.

Foto © archiv Rudolfa Ohnesorge a Zdeněk Vaishar

Čtrnáctidenní italské putování (nejen) s Karlem

aneb nekladme si nízké cíle..

Světlana Pavlátová
CAO Děčín

Před sebou čtrnáct dní nedovolené dovolené. Teprve pár dní před tím mi dochází, do čeho se to vlastně pouštím. Výhledy nejasné – plánovaný Matterhorn zřejmě kvůli špatným, vytrvale zimním, podmínkám odpadne.

Ovšem složení více než jasné – dvě dvojky. První **Karel Bělina** a já (jazykem si sice blízcí avšak téma hovoru je už předem dané) a druhá, německá, dvojka **Yvonne Kradorf** a **Detlef Richter**

(jazykem mně „na hony“ vzdáleným, takže konverzace nulová – dodatečně very very thanks za trošku té angličtiny, ve které sice taky slušně plavu, ale znáte to - tonoucí se i stébly chytá)..

Zaplatť bůh se mé počáteční strachy a děsy postupně díky věčně rozesmátým xchtíkům „Detlěfů“ (jak jsme jim později začali říkat) i díky jejich naprosto pohodovému přístupu k čemukoli, rozplynuly jak pára nad hrncem...

Pátek, 3.7.2009

Něco kolem 15. hodiny se Karel přiřítí do Mostu před obří budovy ředitelství Mostecké uhelné. Svůj stroj s nápisem „Bergführer“ zastaví na VIP místě těsně u vchodu. Chvilku mi trvá, než zabezpečím svojí kancelář a seběhnu dolů. Sleduju, jak jinak nekompromisní ochranka jen udiveně zírá a zpracovává gejzír slov a historek, co na ně Karel chrlí. Omluvně se na ně usmívám. Když odcházím, všichni mi téměř jednohlasně přejí úspěšné lezení, dobré počasí a skvělou dovolenou... Tak dlouho jsem snad z druhého patra nešla?

Opatrně usedám, jak se dovídám, do čerstvě opraveného oranžového žihadla. Opravdu jsem hned o dost klidnější, když vím, že prahy pod mou sedačkou jsou čerstvě vyztužené eternitem, důkladně zaplácané roztaveným asfaltem a přetřené kvalitní barvou (asi vodovkami). „Neboj holka, to se nepropadne, to vydrží“ s úsměvem pronáší Karel a mně tuhnou hýžd'ové svaly, jak se nadnáším.

Do Mühlendorfu jsme dorazili v pořádku. Yvone nás vítá a zabezpečuje Karlovo auto proti myším, kterým prý náramně chutnají kabely?! Pak následuje přebalení všech našich krámů do exkluzivního vozu KIA s velkorysým

úložným prostorem, který ve finále stejně nestačí. Večerní rožnění, pak uložení do peřin a ráno dálnicí směr München – Insbruck a dál Bruneck Brunico – Cortina – Erto až do naší první původně neplánované oblasti Val Cimoliana.

Sobota, 4.7.2009

Návrh Detlěfů se nám zalíbil už večer u propečených steaků. Věž Campanile di Val Montanaia vypadala na fotce opravdu velkolepě, a tak jsme se jeli přesvědčit na vlastní oči. Na závěr se cesta klikatila tak vydatně, že jsme měli strach, že tam snad nikdy nedorazíme. Konečně se objevilo městečko s názvem Erto.

CHKO (Riserva Naturale fora del Cellina) šipky nás zavedly až do malebného campu uprostřed hor. Noc za 25 € pro nás všechny, včetně auta. Teplá voda, měkká tráva, včas natažená plachta než začal chcanec a bouřka, pohodlíčko pro pokroucená těla celodenním cestováním. Prostě, pohoda.

Vlevo krasavice Campanile di Val Montanaia, vpravo náš Camp pod ní..

Neděle, 5.7.2009

Ráno vyrážíme překrásným, hlubokým kaňonem za poplatek 5 € až na parkoviště k chatě Rifugio Pardenone. Dnešní plán je jasný. Překonat 800 m převýšení a pak vystoupit na místní chloubu, věž Campanile di Montanaia. Slunce nás taví, ale voda v bystrině, která je všudypřítomná, boduje a příjemně chladí. Cca za 1,5 hodiny jsme u nástupu.

Po čtyřech lanových délkách máme vody po krk – dešť, kroupy a neskutečná zima. Promrzlí pokračujeme dál, ale naše odhodlání dostane na frak po druhé vydatné spršce. Slaňujeme.

Střídavě mokneme a hledáme, kudy dál..

V okamžiku kdy se dotkneme pevné země, vysvitne sluníčko a pálí až do večera. Škoda. Jdeme se aspoň podívat na bivakovací boudu na náhorní straně věže. Litujeme, že sebou nemáme jídlo a Karel své prášky proti smrti (prášky na tlak). Je tady devět postelí, pohodlně by jsme se vyspali a nemuseli šlapat druhý den ten taveňák znovu.

No nic. Zdupeme kopec dolů, neodpustíme si pivečko na chatě Rifugio Pordenone a CHKO neCHKO rozděláváme plachtu u naší Kii - čajíky, polévky, aintop, spát a ráno repete..

Pondělí, 6.7.2009 - Campanile di Val Montanaia, 2.173 m, Normal weg (Südwand) IV/V-

Dneska nebo nikdy. Cesta šla tentokrát nějak líp, asi díky počasí. Zataženo, pršlavo – to není to pravý ořechový pro výstup. Čekáme pod nástupem asi dvě hodiny. Na konec do toho praštíme a lezeme docela svižně první čtyři délky. Aby ne, už včera jsme měli tu čest. Pak jedno obtížnější místo a dlouhý traverz vlevo. Do převislé spáry nad ním se mi moc nechce, ale Karlovo „Stand, mám tě, polez!“ nedává moc prostoru na rozmyšlenou.

Nepříjemný traverz a ještě horší nástup do převislé spáry..

Po čtyřech hodinách jsme na vrcholu. Karel hází korunou, kdo zazvoní na zvon. Spravedlivě vítězí a zvoní a zvoní – jen ať o nás vědí..

Radost na vrcholu a slanění na pevnou zem..

Úterý – středa, 7. - 8.7.2009

Přejezd do Brenty. Městečko Madonna di Campiglio. Parkoviště Valesinela 1.513 m. Přebalujeme bágly na 3 až 4 dny. Skupinka německých lezců nás varuje před velkým množstvím sněhu a doporučuje vzít si cepíny i mačky. Zlatý Matterhorn – pějeme ódy na původní plán (nevypadá stále moc růžově) a na vybavení, který díky němu máme. Start v 17:30, v 19:30 chata Rifugio Brenta 2.182 m. Ubytování luxusní za 7 €. Nové, čisté hajzlíky s bidetem. Prdelky chrochtaj blahem.

Podvečerní Brenta a chata na dohled..

Ráno raničko velký den s velkým cílem. Není to nic menšího než zdejší kráska Guglia Brenta - Campanile Basso 2.877 m. Narážíme na první sněhový jazyk. Firnový povrch nás nutí nasadit mačky. Mladý holandský pár a ani Karel okované

boty nemají, takže tesáme stupy, jak diví. Sníh máme až za ušima, bicepsy pravé ruky tančí rokenrol. Ledoborec SYD – Světlansky, Yvone a Detlef. Statečně prorážíme cestu až k nástupu na ferátu Via dele Bochete. Původní čas k nástupu se z jedné a půl prodloužil na 4 a půl hodiny. Dnes už vrchol nedáme. Takže zase až na druhý pokus?

Ledoborec SYD a léto po Brentavsku..

Čtvrtek, 9.7.2009 - Guglia di Brenta, 2.877 m

Vstáváme brzy. Hlásí pěkné počasí, ale jen na dopoledne. Po 15. hodině má přijít zhoršení, snad i bouřky. Tentokrát jsme u nástupu včas. Něco kolem osmé vyrážíme do stěny. Převládají komíny, spirálovité traverzy opřádají věž jak pavučina. Lezení není těžké, jen orientace ve stěně nás trochu udržuje ve střehu. Karel má ale nastudováno, takže i to jde hladce. Až do místa asi tři délky pod vrcholem.

Nástup pod stěnu a první délku jdou....

Dlouhým traverzem vpravo se dostáváme do místa, které vypadá jak brána do pekel (aspoň pro mě). Police končí ostrou hranou a třístametrovou dírou pod ní... brrr. Karle, to ne. Detlef s Yvonne se taky moc netváří, a tak si jen vyměňujeme odmítavé, vyděšené pohledy a to je asi tak všechno, na co se zmůžeme. Teď přišla vhod naše jazyková bariéra. Mít dostatečně silnou slovní zásobu, jistě by začaly mohutné protesty a nakonec i stávká, ale nestalo se nic.

„Tutový“ štand nebo brána do pekel – není na vybranou..

Poměrně dlouho jistím Karla (to nevěstí nic dobrého). Za roh nevidím, a tak vydatně „vyšívám“ - zima a nervíky pracují.

Pak se zařatými zuby opatrně nalézám na hranu. Uf, klíčové místo překonáno, ale ta největší lahůdka nás teprve čeká.

Při pohledu na poslední štand chci někam utýct. Někam hodně daleko, třeba na pláž k Jadranu nebo tak něco. Prostě tam vůbec nebejt. Karle, to ne! Do toho si prostě nesednu. „Tutový“ hodiny, ani „parádní“ klenblové mi nejsou dost dobré. Chci ještě další a další a další jištění. Bože, proč je tu tak vysoko a kolmo? Zhluboka dýchám a pomalu se zabydluju. Jo, už sedím. Zdá se, že všechno drží, takže „Detlef, START, Come!!“

Po pěti hodinách ve stěně bychom si zasloužili lepší výhled. Dokonce tady není ani vrcholová knížka. Škoda. Je mlha a chladno, ale jsme na vrcholu!!! Střídavě řinčíme na obří zvonkohru a výrazy v očích mluví za vše. Máme JI.

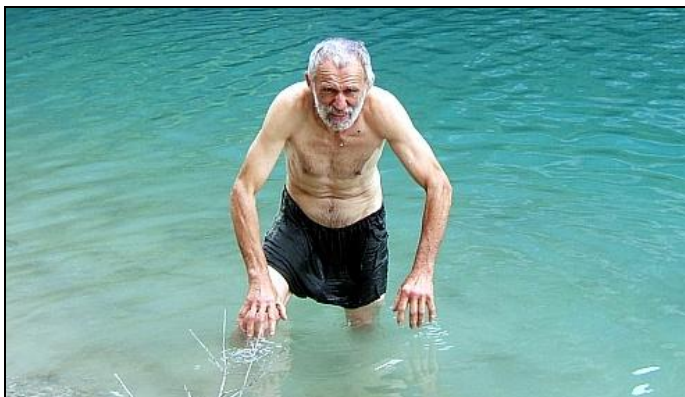

Guglia di Brenta je naše!

V téhle oblasti jsme měli zálsuk ještě na obří Crozzon, ale vzhledem k počasí jsme ho odsunuli na jindy a rozloučili se alespoň krátkým komínem na Die Zwillinge 2.691 m.

10. – 13.7.2009

Po dnech strávených minimálně ve třech vrstvách oblečení, obvykle s hejly na nose, jsme zatoužili po sluníčku a teplíčku. Sestoupili jsme a rozjeli se směrem k Monte Brento. Kouzelná krajina v okolí jezera Lago di Garda, mě fakt dostala. Korzování po městečku Arco jen v tílečku a šortkách, lizání zmrzliny, požívání melouna na břehu jezera Lago di Ledro i neuvěřitelný úkaz viz. obrázek:

(z mého pohledu více šokující než třeba slavná příšera Lochnes!), mě přivádělo do euforie, údivu, pocitů maximální pohody a štěstí.

Sedm parádně odjištěných a sluníčkem prohřátých cest na Sonnenplatten. Tady jsem si poprvé vyzkoušela, co to je být na prvním. Teď už vím, že je to fakt parádní, adrenalinový a o dost víc rajcovní, než na tom konci v zadu. Karle, díky za důvěru!

Při vyvádění štěstím jen zářím a přijímám gratulace od místních lezců

14. – 18.7.2009

Ráno přejíždíme do poslední oblasti Rossengarten Catinaccio. Cestou se ještě zastavujeme pro pár demižonků zdejšího vína a prolézáme uličky města Trento. Pak směrem na Bolzano, až do městečka Pera di Sotto. Tady nasedáme na minibus za 8 € (cesta tam i zpět bez časového omezení). Konečná u chaty Rifugio Gardeccia Hütte 1.963 m, pak pohodlnou, dosti frekventovanou, ale opravdu překrásnou cestou až do posledního útulného matracenlagru u chaty Rifugio Vajolet. Celou cestu na nás z úctyhodné výšky dohlíží Rosengartenspitze 2.981 m. Náš zítřejší vyzyvatel.

Rifugio Vajolet a vpravo potměnlé stěny Rosengartenspitze..

Pro mě zatím nejtvrdí oříšek, co se týká délky lezení. 800 metrů je opravdu dost, proto vstáváme už kolem šesté hodiny a do stěny vyrážíme něco kolem osmé. Hned u nástupu se rozcházíme v názoru, kudy je ten správný směr a dělíme se na dvojice. Asi ve čtvrtině stěny se opět spojíme a dolzáme spolu. Zřejmě jsme minuli tu správnou čtyřkovou klasifikaci a bojujeme v několika těžkých místech „o holej“. Ještěže máme sebou jistotu Karlose Brutose (jeho tempo i počet cest je někdy opravdu brutální – to má za to)..

Na vrchol dorážíme něco před osmou hodinou. Závěrečný sčot: Dvanáct hodin ve stěně, dvakrát mokneme, sestup dvě hodiny, poslední metry již s čelovkami, posilnění několika pivky na chatě Gartlhütte 2.621 m.

Ráno si připadám jak gibbon. Ruce u kotníků, nohy jak z gumy, na zkoušce z anatomie bych se blýskla (vím o každém svalu).

Přesto mě Karel táhne ještě na jednu „závěrečnou“. Yvone a Detlef zbaběle prchli do údolí užívat si sluníčka. Nakonec jsem ale ráda, že jsem šla a můžu tak vidět Rosengardenspitze z jiné, ještě zajímavější, perspektivy.

Pořád nahoru.. ale ty výhledy stojí zato!

Co říct na závěr? Moje obavy (jak zvládnu čtrnáct dní, a to jak po fyzické i duševní stránce), s převahou drtí mraky zážitků, poznání spousty krásných míst Itálie i příjemný čas ve společnosti dvou pohodářů z vesničky nedaleko Gery.

Monte Brento a kamarádi z Čech

Doslov: Slibuji, že se polepším a příště (pevně doufám, že nějaké příště bude, Jirko!) článek poněkud zkrátím..

Přeledené cesty:

Val Cimoliana

Campanile di Val Montanaia 2.173 m - Normal weg IV/IV-, 6.7.2009

Brenta

Campanile Basso (Guglia di Brenta) 2.877 m - Normalweg IV
Campanile Basso 2.877 m - Meadevariante V-, 9.7.2009; Die Zwillinge
2.691 m - "I Gemelli" Westwandkamin III, 10.7.2009

Monte Brento

Opera Prima V, Dome in Cerca di Guai V, Gino Gianna IV, 6 Via del 46
Parallelo IV, Man ilia IV (Světлана Pavlátová - Karel Bělina střídavě),
12.7.2009; Cene Tripa V, Via Trento V, 13.7.2009

Rosengarten

Rosengartenspitze (Catinaccio) 2.980 m - Oswald des Südgipfels
Rechte Kamine V-, 15.7.2009

Foto © archiv Světłany Pavlátové

Předvolební kampaň v plném proudu

Dokonce i v Ostrově!!

Tomáš Vlček

HK Vyšehrad

Kd y ž jsem začátkem léta přijel do Ostrova, měl už **Karel Bělina** rozdělanou krásnou cestu na Soví věž. Koutem pod velký převis a přes něj spárou a stěnou nahoru a nahoru. Myslím si, že kdo si bude chtít tuhle cestu vyzkoušet a nemá ruce zbytnělé a ohnuté do chytů od přírody jako Karel, bude s tou „žábou“ ve spáře v převisu mít stejný problém, jako já.

Když jsme pak na vrcholu zapisovali prvovýstup do knížky, Karel se vytasil s úžasným názvem. Inspirován vajíčkovou palbou na pražském Andělu vepsal název „Tři vejce pro Paroubka“ – VIIc..

Převis v cestě Tři vejce pro Paroubka

O několik týdnů později jsme zase pod Soví věží a koukáme z druhé strany na nevylezanou spáru, která vede na polici, nad níž se tyčí hladká vrcholová stěna. Když Karel vytáhne z batohu tlustou „perlonku“ a začne motat „kinderkopf“, je nám se Světlanou program na dnešní den jasný. Karel se nakonec vybavuje i smetákem a vyráží spárou vzhůru. Spára je podobně jako na „Paroubkovi“ prořata převisem a výlez do tenkých krachlí vyžaduje pozornost, aby člověk něco neušlápl.

Následná police vyžadovala trochu úklidu..

Na polici dává Karel kruh a dobírá mě i velkou motyku, kterou pak hodnou chvíli čistíme polici od hlíny. Při práci pokukuju nad sebe do vrcholové stěny a špekuluju, kudy nás to pustí. Nakonec to nevydrží, odhazují motyku a se slovy, že ostatní už uklidí déšť, vyrážím. Než jsem vyřešil jak chytit ty jediné dvě dírky, které tam byly, uplynulo docela dost času a „krásně“ jsem si rozedřel bříška prstů o ostré krystaly písku.

Stojíc na malé vlnce vím, že musím dát kruh a hledám v sobě odvahu šáhnout si k pasu pro rourák, abych se mohl zasekat. Nevím, proč v tu chvíli myslím na sumečka z akvária, který se umí „hubou“ přísát na sklo...

Delikátní zatlokání druhého kruhu..

Nakonec vše dopadlo a odlézám od druhého kruhu do díry nade mnou. Bohužel má očekávání tutového chytu a možnosti založení jištění se nenaplnují. Kroučím se v díře jak barevný had a vůbec se mi nechce vystrčit zadek do vzduchu na hranu a přebírat oblé vlnky nade mnou.

Po chvíli přicházím na to, že buď opustím „pohodlí“ díry a stoupnu si do těch vlnek, nebo alou zpátky vzduchem ke Karlovi. Nebylo to nakonec tak hrozné, ale byl jsem rád, když jsem se rozplácnul na vrcholu.

Karel ve spáře na „Topola“

Karel skučel a mrmal celou cestu stěnou vzhůru a podle výrazu tváře jsem odhadnul, že to za těch VIIIa bylo. A když jsme to pak zapisovali do knížky, řekl jsem si, že když už dal Karel do volební kampaně ty „Tři vejce pro Paroubka“, tak tahle cesta bude příspěvkem pro druhou stranu barikády a dali jsme název „Kamenem na Topola“. Vše proběhlo pod dohledem „volební komise“ v podání Jirky Taxise Svobody (na snímku).

Nakonec převislou spáru zdolává i Světlana Pavlátová..

Obě cesty mají dva kruhy, obě vedou v dolní části spárou s převisem, takže jde v podstatě o rovnou předvolební kampaň na obě strany, ale kdo trošku zná Karlovu politickou orientaci asi ví, že kamenem na Topola by neházel..

Foto © archiv Tomáše Vlčka, CNs a ČTK

Vidlák, co nemá chybu

Neprávem opomíjená pískovcová oblast

Pavel Kýsa Bechyně

xxx

Znáte lezeckou pískovcovou oblast Vidlák? Že neznáte?! Tak to si tam fofrem zajděte. Čeká na vás nádherná krajina plná nejrůznějších údolíček, malé i vysoké skalní věže a hlavně suprové lezení.

Skalní oblast Vidlák se nachází u stejnojmenného rybníka nedaleko Hrubé skály. Je zde solidní tábořiště včetně odpovídajících sociálek, stánek s pečivem a nechybí ani stylová hospůdka. Místo naskýtá možnost pěkných pěších túr, báječné cyklistiky a samozřejmě zajímavé lezení.

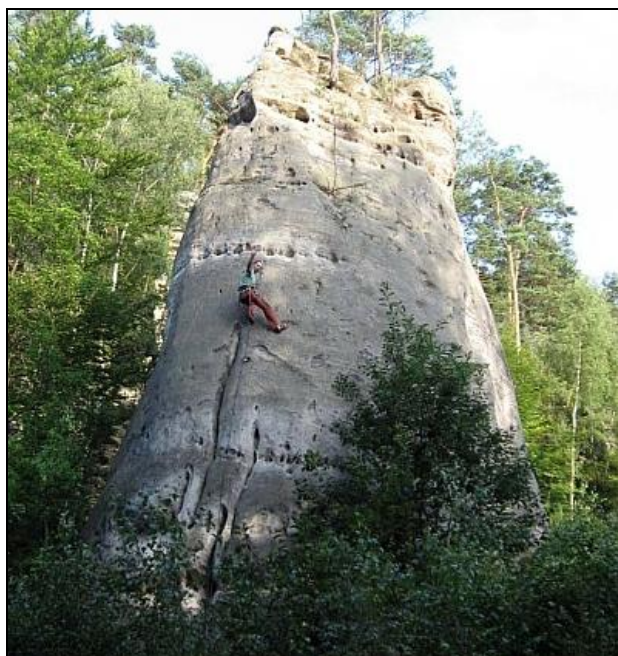
Tady je několik obrázků:

Vlevo tábořiště u rybníka a vpravo další klíčové stanoviště – hospůdka..

Dva záběry na rybník Vidlák – tohle místo vám učaruje

Pavel Henke u druhého kruhu v Západní cestě na Frantovu skálu.

Vlevo medituje **Norbert Hnátek** v jeskyňce ve věži Válečník, vpravo je slaňák na Frantově skále. Mimochodem - Slaňák je sice nový, zatemovaný. Ale není zacementovaný, a tak déšť pomalu vymílá písek okolo olova a slaňáku. Za tento slaňák by měl dotyčný dostat pěkných pár na prdel. Fuj. Pěkná fušeřina..

Foto © 2009 Pavel Bechyně

Nové cesty

OD NAŠICH DOPISOVATELŮ

Pravý břeh Labe

Elbwartenscheibe - Hledač poezie VI

13.6.2009

Pavel Bechyně, Jana Řezníková

V pravé části údolní stěny trhlinou a stěnou přes kruh na balkón. Stěnkou přes 2. kruh na vrchol.

Elbwartenscheibe - Jedna bázeň VI

14.6.2009

Pavel Bechyně, Dana Kadlecová, Jana Řezníková

Jižní hranou (vpravo od komína), výše stěnou na vrchol.

Elbwartenscheibe - První sloka III

28.6.2009

Pavel Bechyně, Dana Kadlecová, Jana Řezníková

První spárou vlevo od komína na vrchol.

Elbwartenscheibe - Druhá sloka III

28.6.2009

Pavel Bechyně, Dana Kadlecová, Jana Řezníková

Druhou spárou vlevo od komína na vrchol.

Elbwartenscheibe - Potničky VII

13.7.2009

Pavel Henke, Pavel Bechyně

Z velké terasy uprostřed na další terasu (velké hodiny) a podél šikmého zářezu šikmo vpravo ke hraně a na vrchol.

Laubenschluchtturm - Nejlepší na konec VIIc

26. 5. 2009

Pavel Henke, Pavel Bechyně, Jana Řezníková

V JV stěně převislou spárou na vrchol.

Laubenschluchtturm - Krátké ale krásné III

26. 5. 2009

Pavel Bechyně, Pavel Henke, Jana Řezníková

V J stěně trhlinou a stěnou na vrchol.

Laubenschluchtturm - Prvovýstupcova vášeň VII

26.5.2009

Pavel Henke, Pavel Bechyně, Jana Řezníková

Západní hranou na vrchol.

Laubenschluchtturm - Votvřená vokenice VIIb

13.7.2009

Pavel Henke x Pavel Bechyně, Jana Řezníková

Nástup z údolí, krátce koutem, vpravo na údolní hranu a podél ní přes kruh na vrchol.

Laubenschluchtturm - Bílá tma VIIIb

13.7.2009

Pavel Henke (jištěn zdola)

Vlevo od cesty Votvřená vokenice na polici a převislou stěnou přes 2 kruhy na vrchol.

Ostrov

Vrátnice – Dvě báby na vrátnici VI

29.7.2009

Karel Bělina, Jana Krtková, Olga Mikanová

Západní (údolní) hranou na předvrchol. Starou cestou na vrchol.

Vrátnice – Propustka VII

29.7.2009

Karel Bělina, Olga Mikanová

Vpravo od Staré cesty stěnou při hraně přes kruh na vrchol.

Továrna – Model 55 VI

30.7.2009

Karel Bělina, Jana Krtková, Olga Mikanová

Západní hranou přes kruh na balkón a vpravo opět hranou na předvrchol. Sestup do sedla a dále hranou na hlavní vrchol.

Továrna – Erwin 60 VII

30.7.2009

Karel Bělina, Erwin Beikert, Hans Nescheida, Jörg Nescheida
Vlevo od cesty „Válka supů“ stěnou přes hodiny k prvnímu kruhu. Po hraně na polici a dále stěnou přes druhý kruh na vrchol.

Továrna – Prádelna hříchů VII

31.7.2009

Karel Bělina, Detlef Richter, Tomáš Vlček

Vlevo v údolní stěně trhlinou k prvnímu kruhu. Doleva za hranu do díry, hranou do šikmé stěny. Přepadem přes údolní komín. Stěnou při hraně přes druhý kruh na předvrchol. Sestup a Starou cestou na vrchol.

Zdenička – Domoušická VI

31.7.2009

Tomáš Vlček, Ivonne Kradorf, Detlef Richter, Karel Bělina

Středem severní stěny přes kruh na vrchol.

Zdenička – Závary staženy IV

2.8.2009

Tomáš Vlček, Karel Bělina

V údolní stěně předvrcholu z kouta levou spárou, výše stěnou na předvrchol. Starou cestou na vrchol.

Zdenička – Údolní komín II

2.8.2009

Tomáš Vlček, Karel Bělina

Z údolní strany komínem na vrchol.

Zdenička – Kosárek VI

2.8.2009

Tomáš Vlček, Karel Bělina

Jihovýchodní stěnou přes polici na předvrchol. Starou cestou na vrchol.

Nedělní věž – Za pikolou před pikolou VIIc

1.8.2009

Tomáš Vlček - Karel Bělina (střídavě)

Středem severní stěny přes dva kruhy na vrchol.

Bělá

Malá věž – Dolní varianta VII

21.4.2009

Jan Paul (jištěn)

Čtyři metry vlevo od SZ spáry stěnou nejprve mírně vlevo, pak vpravo do děr, výše žebrem a ke kruhu Mechové cesty. Tou na vrchol.

Malá věž – Slibotechna VIIc

27.7.2009

Jan Paul (jištěn)

Vpravo od J hrany stěnou (K) ke dvojspáře. Tou na římsu a Variantou na vrchol.

Dubské skály – Kokořínský důl

Hradská stěna – Levý skok 1/II

21.6.2009

Jan Paul (jištěn)

V levé části masívu sestup žlábkem a přeskok na vrchol.

Hrad – Hradní 1

21.6.2009

Jan Paul (jištěn)

Z vrcholu Hradní věže přeskok na vrchol Hradu.

Krápníková – Bláznivé léto 1

18.7.2009

Jan Paul (jištěn)

Z V masívu přeskok přímo na vrchol.

Dubské skály – Planý důl

Dobro a zlo – Nový skok 2

25.7.2009

Jan Paul (jištěn)

Z vrcholu Balouna přeskokem na vrchol.

Dubské skály – Beškov

Patník – Přeskok 1

10.8.2009

Jan Paul (jištěn)

Z masívu přeskok přímo na vrchol.

Děvínské polesí - Hamr na jezeře

Děvínská palice - Hiršpergárové V

2.5.2009

Pavel Bechyně, Jana Řezníková

V západní stěnce nástup hranou, výše šikmo vlevo stěnou do žlabu a jím na vrchol.

Uprchlík - Touha po svobodě VIIb

29.8.2009

Pavel Henke, Pavel Bechyně

Středem údolní stěny do díry a mírně vpravo na vrchol.

Kafr - Léčivé kapky VIIc

30.8.2009

Pavel Henke x Pavel Bechyně

V údolní stěně sokolem ke kruhu a zprava na vrchol.

Mijnheer - Rodná hrouda VIIb

30.8.2009

Pavel Henke, Pavel Bechyně, Jana Řezníková

Spárou v údolní stěně na její konec. Traverz vpravo ke hraně (blok), výše mírně vlevo vhloubením na vrchol.

Upozornění:

V některých případech se může jednat o ještě neschválené prvovýstupy. O jejich oficiálním schválení rozhodují výhradně příslušné Vrcholové komise.

LEZECKÉ STŘÍPKY..

Standa Konáš sedmdesátiletý

Nepřehlédnutelná osobnost děčínské lezecké komunity

V neděli, 13. září 2009, oslavil již své sedmdesáté narozeniny horolezec, cyklista a sportovec **Stanislav Konáš** (na snímku).

Standa patří už dlouhá léta mezi místní horolezeckou komunitu a i přes svůj zralý věk je stále neuvěřitelně aktivní. Jen na horském kole ročně najede kolem 6.000 km!

Stando, přijmi od všech svých kamarádů, známých i redakce CAO News upřímnou gratulaci s přáním pevného zdraví a neutuchající chutě do života!!

Alespoň některé z prvovýstupů Standy Konáše

Kyjov

Malý Plačtivý kámen - Západní komín IV; 4.6.1972, Jaroslav Uher, M.Tůma, S.Konáš

Labské údolí

Malý ďábel - Západní cesta II; 21.4.1974, Petr Štěpán, S. Konáš, J. Uher

Vřesová dolina

Houbařská věž - Chvaletická cesta VI; 21.6.1980, Petr Štěpán, S.Konáš

Houbařská věž - Jihovýchodní hrana IV; 21.6.1980, Stanislav Konáš, P.Štěpán

Houbařská věž - Náhorní hrana III; 24.4.1986, Jindřich Švihnos, S.Konáš

Houbařská věž - Normální cesta II; 9.6.1980, Stanislav Konáš, J.Havelka

Houbařská věž - Západní hrana III; 9.6.1980, Jiří Havelka, S.Konáš

Foto © archiv Stanislava Konáše

Oprava a upřesnění k minulému číslu

Mistr sportu **Václav Širl** nás upozornil na chyby, kterých jsme se nechtěně dopustili v článku „Vzpomínky na Rudu Zabílku“, konkrétně v popisce u první fotografie:

„...fotka čtyř děčínských horolezců před odjezdem do hor. Pomínu, že **Jarka Koutná** není Jitka ale **Jaroslava**, ovšem ten urostlý junák vlevo není **Jiří Příbyl**, ale brž **Samuel Hejzlar**, jenž fungoval v děčínské Lokotce ve druhé polovině šedesátých let.

Ostatní Ohnesorgův text respektuji, ačkoliv pár věcí bylo jinak. Však co s tím naděláme teď? Ostatně Ohnesorge nevypadá na svůj věk špatně...“

Vaškovi děkujeme za upozornění a za chyby se všem omlouváme!

Foto © archiv Rudolfa Ohnesorge

Vrtošivý stařík - doplnění

O nové věžičce Vrtošivý stařík na svazích Studence jsme už psali. Od jejího objevitele a autora zatím jediné cesty na její vrchol **Zdeňka Kropáčka** jsme získali ještě pro někoho možná celkem důležitou informaci:

„...Vrcholová knížka a slaňáček už tam jsou. Při vrtání slaňáku jsem bedlivě sledoval, jestli se to celé nehýbe! Posílám ještě jeden záběr věže z boku. Tam je vidět prakticky úplné oddělení a navíc pod značným úhlem...“

Tož milí kwakeři, už není na co čekat. Rychle vzhůru na Studenec, než nám tahle pěkná věžka spadne..

Foto © 2009 Zdeněk Kropáček

Další staré vrcholové knihy do archivu

Archiv vrcholových knih v Národním archivu ČR se může těšit na další pěkné přírůstky. Čtyři vrcholovky do archivu věnoval **Petr Laštovička ml.**

Mezi nimi je i jedna opravdová lahůdka – knížka z Růžové věže na pravém břehu Labe, která vydržela na jejím vrcholu dlouhých 54 let - od 30. května 1940 až do 26. září 1994.

Zápisy v knížce nám vypovídají o mnohém zajímavém – četnost výstupů během světové války, útlum po válce, následný nárůst výstupů českých horolezců, oblíbenost jednotlivých cest nebo to, že i mnozí „klasici“ občas neváhali použít metody výstupu, které, řekněmež, se příliš s čistotou výstupu nesluchovaly (alespoň to ale tehdy lezci poctivě uváděli u svého zápisu)..

Pítrsi Laštovičkovi patří samozřejmě veliký dík! Knížky už byly digitalizovány a při nejbližší příležitosti budou předány **Boženě Valentové** z ČHS, která zajistí jejich předání do NA ČR.

Foto © archiv Stanislava Konáše

F V Ý Z V A E

Obracíme se s naléhavou prosbou na všechny lezce, zejména na předsedy horolezeckých oddílů či členy vrcholových komisí. Máte-li ve svém vlastnictví jakékoliv staré vrcholové knihy, nenechte je navždy ztratit pro lezeckou veřejnost.

Ozvěte se nejlépe tajemnici ČHS paní **Boženě Valentové** nebo na kohokoliv jiného z VV ČHS anebo na elektronickou adresu **chara.jiri@gmail.com**.

Pomůžete nejenom vybudovat důstojný horolezecký archiv, ale sbírky můžou v budoucnu výrazně pomoci vzniku kvalitních publikací zabývajících se historií našeho horolezectví..

Děkujeme!

Tomáš Viček a Shisha Pangma

Všichni kamarádi a známí držíme moc palce **Tomáši Vičkovi** (na snímku), který si je splnit svůj životní sen - zdotat osmitisícovku.

Vybral si sice tu „nejnižší“ Shisha Pangmu (v překladu - horský hřeben vystupující z travnaté roviny), vysokou 8.046 metrů, ale moc krásnou.

Leží v jižním Tibetu pouhých 11 kilometrů od Nepálu.

Poslední nejrozsáhlejší verzi jejího jména je čínsko-tibetský název "Xixabangma", volně přeloženo "špatné počasí".

Přejme mu, ať ho má navzdory názvu hory co nejlepší!!!

Vlevo **Tomáš Viček** se svými pákistánskými přáteli, vpravo na vrcholu Mirshikaru 5.445 m n.m.

Foto © 2009 archiv Světlany Pavlátové

Smítkárna

Na snímku dole leze **Robin Grebik** na čelbě Smítkovu cestu na Dominstein ve Skaláku. Letos teprve druhý přelez, ten první dali Brňáci pouhý týden před námi.

Smítkárna je Smítkárna. Je to klasika a nikdo to neleze.

Poprvé jsem tuhle vyhlášenou cestu lezl s **Jindrou Hudečkem**, to mu bylo šestnáct let.

Nádhera, když se můžeš domluvit s někým na koupáku a oba víte, že cesta bude na stopro volná a neobsazená. Nikdo tam nebude, jenom ty tam přijdeš a můžeš lézt..

Jiří Petrini Petřík, Praha

Smítkova cesta na Dominstein. Vlevo tuhle krásnou cestu vyvádí **Robin Grebik**, na snímku vpravo lezu já..

Foto © 2009 archiv Jiřího Petříka

Poetické popisy prvovýstupů

Znáte to – otevřete průvodce a u každé druhé cesty pouze suchý popis à la „SZ hranou na vrchol“ nebo „náhorní stěnou na vrchol“ popřípadě „komínem mezi věží a masivem na vrchol“.. Žádná fantazie, žádná poezie. Ne náhodou staří klasici tvrdí, že správný popis musí sedět na kteroukoliv cestu :o)

Ovšem stále se mezi námi najdou básníci stěn, lezci poetové, vertikální romantici, kteří i docela obyčejný popis cesty dokáží povýšit na umělecké dílo.

Dnes vám přinášíme dvě malé ukázky tohoto nevšedního umění. Ukázka první:

„Otesánek: *Blackout RP VIIIb*

Pičitrš x Richard x Radim A. 8.8.1988+8+8+8-3

Co nejlevleji ze stránky úvodní¹⁾ na police s pískem²⁾ a po nich doprava k BH a poté k 3. BH cesty Odsun Němců, čímž se dosuneme rychle a jednoduše nad půdu³⁾. A opět jednotvárně doprava k 3. BH této cesty. Vertikálně k 4. i 5. BH. A ocitáme se pod převisem, kurva. Vpravo možno do cesty labské založiti plochou smyčkou 25 emem. Vlevo ručkujícíce dosáhneme šestého BH. A teď zvednouce nohy do velké římsy nad již zmíněným převisem tančíme kozáčka⁴⁾ až k úplnému zemdlení. Rukama mezitím napodobujeme stěrače. Kdo tuto náročnou pohybovou sestavu zvládne, cvakne si sedmý BH. Hotová neděle – v klidu stojíš a nic se neděje! Ale útrapy ještě nekončí – v dále se leskne poslední borháček, osmý. A tak se snaž a On Sight si nepokaž!

¹⁾ Přesmyčka, osmička, vopička = údolní strana

²⁾ Pán je dyslektik – zapískovatěly police a římsy

³⁾ Jedná se o lesní půdu s bučinojavorovým porostem s příměsí smrku a břízy 3. bonitní skupiny. Česky ZEM.

⁴⁾ Ruský asi lidový tanec, kdy své tělo zkoušíš postavit na nohy a to marně. Takže zůstaneš stále v takovém připrncnutým podřepu. A nezapomeň rozhazovat nohama!!“

A ukázka druhá:

„František: *Ztráta sbekontroly RP VIIIa*

Spácháno o den dýl Richardem L.,¹ a Tondou Pekáčem, co peče housky.

Vstup je z terasy vl. v úd. st., vpr. od c. „Masový sport“ (to je to VIIIb, co nejde nastoupit) stěnkohranou přes 2 BH na balkónek. On je tam tak trošku i třetí BH, ale ten slouží pouze jako ukazatel směru, nikoliv na jištění. Cvaknout si další hák po metru osmdesáti je prostě hanba! A pak už jednoduše až k poslednímu Borovému Hájku u kterého cesta končí. A kdo vyleze až k březovému Hájku, Pavouku, bude mít bonus prvovýstup pracovně nazvaný „Zeleninový bujón“.

Na první pohled má cesta 6 BH, ale ve skutečnosti jen čtyři, protože ukazatel a slaňák se nepočítají.“

PS: Ještě se Jeníkovi divíte, že při opisování cest z knih od Kosti a Vápníka ztratil trpělivost a opět zavedl protokoly :o))

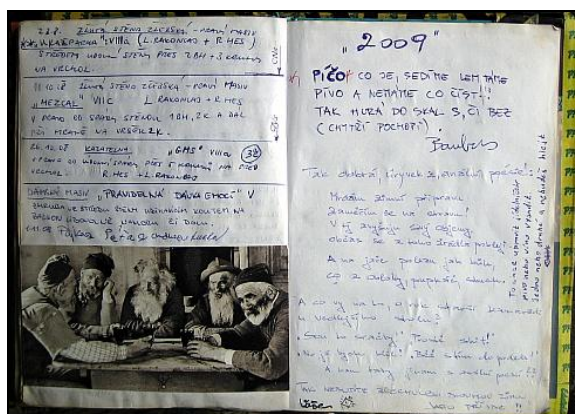

Foto © 2009 Sponge

Fotoreportáž z El Camino del Rey

Aneb sobota na Siera Madre

Přinášíme slíbenou fotoreportáž z prvo výstupu nádherné cesty **El Camino del Rey Xb**. Vše se odehrálo jedné krásné soboty ve stěnách Dolního Žlebu. Hlavními účastníky téhle kratochvilě byli **Pavel Pájka Rýva**, **Jiří Prcas Slavík** a **Jiří Houba Chára**.

K tomu je ovšem třeba připočítat větší než malé množství dalších zajímavých osobností, které pomohli nejen psychickou podporou prvo výstupců, ale i neméně důležitým přisunem cigár pro některé z účastněných. Bez nich, kdo ví, jak by to všechno dopadlo..

Dále necht' promluví samotné fotografie:

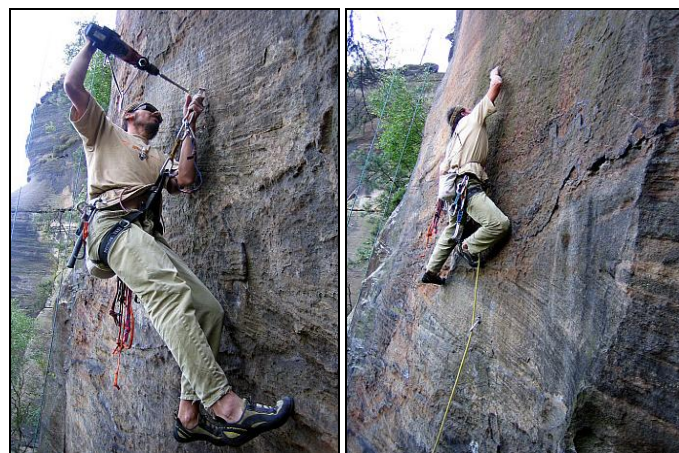

Všechno začalo loňským Posledním slaněním horolezeckého klubu CAO Děčín. Během předvečerního lezení se **Pájka** s **Houbou** zakousli do slibně vypadající spáry v nižším pokračování masivu Siera Madre.

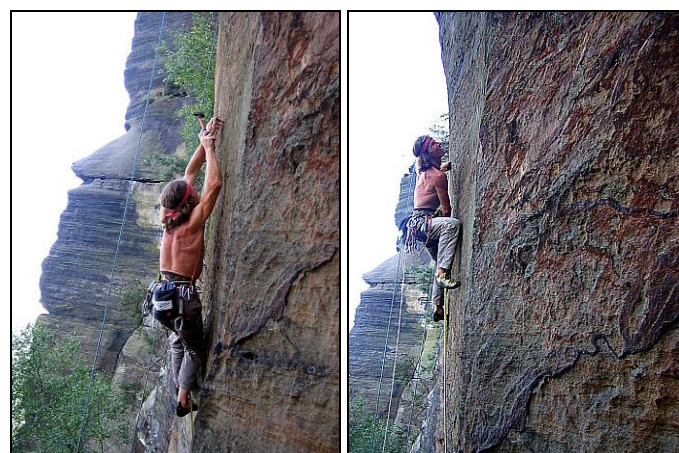
Tehdy se to nestihlo, ale v sobotu 15. srpna 2009 bylo času dost. Na fotografiích **Pájka** projekt s přehledem přelézá a po něm i **Jirka Slavík**. Cesta CAO News VIIIb je na světě..

Po celou dobu práce na tomhle prvo výstupu nás kromě jištění „zaměstnává“ i neskutečně hladká stěna vpravo od tohohle směru. Vypadá, že přes její krásu tudy žádná cesta nikdy nepovede. Čím déle však do ní hledíme, tím se ono „nikdy“ stává relativnějším. Postupně objevujeme chyt velikosti hrášku, stup nestup, a také, v její pravé části, nevýrazný „sokolík“. Ono to snad půjde!!

Jako první se do nejistého projektu zakusuje **Pájka Rýva**. Dvě odvážná tempa nad nepřijemným dopadištěm a už sedí v jakéms – takéms háčku. Nechává si poslat vrtačku a za chvíli je v budoucí cestě první borhák. Základní a stěžejní kámen byl položen..

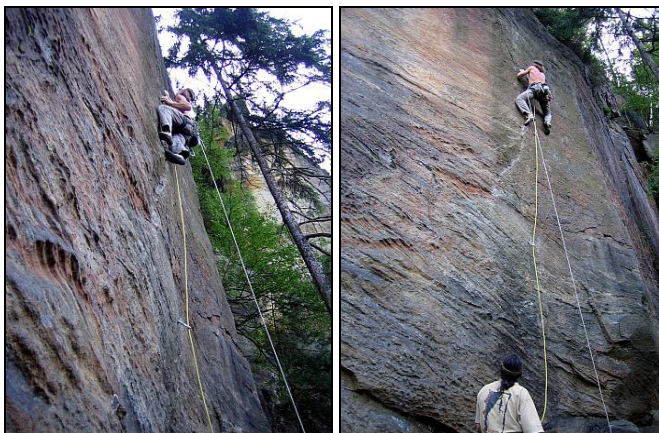
Do akce se teď pouští **Jirka Slavík**. Dole jen nechápavě přihlížíme – Jirka založí fífháček do nevýrazného svislého (!!!) žebírka, vyvažuje se doprava proti němu a v téhle ekvilibristické pozici se zavrtává.. Machr.

Během jištění se poctivě střídáme (zleva **Prcas**, **Pájka** a **Houba**)..

Svou návštěvou nás poctil i „Policeman“ **David Bida Chudoba**.

Následuje nejtěžší pasáž cesty. Sotva znatelné žebírko se ve střední části téměř ztrácí, teprve nad ním se rýsují menší vodorovné vlnky. Dostat se tam bude klíč k celé cestě.

Prcas se zlepšuje každým pokusem, je vidět, že padat se rozhodně nebojí. Ještě pár odskoků a v následujícím pokusu dosahuje konečně na malý chyt nad hlavou. Teď hlavně neustřílet a někam usadit háček. Dole ani nedýcháme..

Háček (snad) drží a **Pájka** posílá nahoru nejprve kladivo na zavrtání a pak i vrtačku. Bohužel všechny baterky jsou prázdné a přitom k cíli chybí už jen takový kousek.

Teď se ukázalo, jak logisticky dokonale má **Pájka** akci zvládnutou. Kamarádi na telefonu, několik rychlých spojek mezi stěnou a jeho domovem, a za chvíli už se může cesta dotáhnout ke zdárnému konci.

Od nyníška vede Královská pěšina hrdou stěnou Siery Madre!

Siera Madre – El Camino del Rey IXc RP Xb

15.8.2009

Jiří Slavík x Pavel Rýva

Vpravo od cesty CAO News stěnou k nevýraznému prohnutému žebírku, podél něj pod převis (3 BH) a přes něj ke slaňovacímu BH.

Foto © 2009 Pavel Rýva & Jiří Slavík & Sponge

Zachyceno na lezci.cz

„Já nevím jak vy, ale já horu zásadně pokořuju. Šmída to pokořování možná nebavilo, ale to neznamená, že to nebude bavit ostatní. Pokořování hory - to je můj koníček.

Vždycky, když vylezu na horu, tak si pomyslím, jaký jsem to vlastně borec, a že ta evoluce měla fakt pravdu, když mě vyhnala až na její samotný vrchol. Vše ostatní je podle mnou a **POKORNĚ** - pokořeně se to sklání pod mojí velikostí.

Pod tlakem emocí si v takové chvíli neodpustím radostné zvolání:

Horu! Jsi pokořená sračka! Dostal jsem tě! Jsi nula!

Jinak samozřejmě přírodu mám rád, odpad třídím a tak...“

Kuba Novák

Foto © 2005 Sponge

Podzimní časovka do vrchu

22.9.2009

Na úterý, 22. září 2009, padla podzimní část cyklistických časovek do vrchu na trati Nebočady - Buková hora. Přes nádherné počasí se sešlo jen minimum zájemců a časovka tak byla oficiálně zrušena. Někteří z dorazivších se jeli jen tak projet, zbylí tři si nakonec „Bukovku“ dali alespoň tréninkově.

Čas **Davidu Jeřábka** byl jako z říše snů - **33 minut a 55 sekund!!** O dalších 23 sekund dokázal stáhnout svůj minulý rekord. Jako jediný se zatím dostal se svým časem pod 35 a nyní i pod 34 minut. Jeho průměrná rychlost byla 23,88 km/hod.

Neskutečné..

Dosažené časy:

Poř.	Jméno	Oddíl	Čas
1.	David Jeřábek	ELTECH Team	0:33:55
2.	Jiří Chára	CAO Děčín	0:50:16
3.	Igor Gálus	KOB Děčín	1:03:30

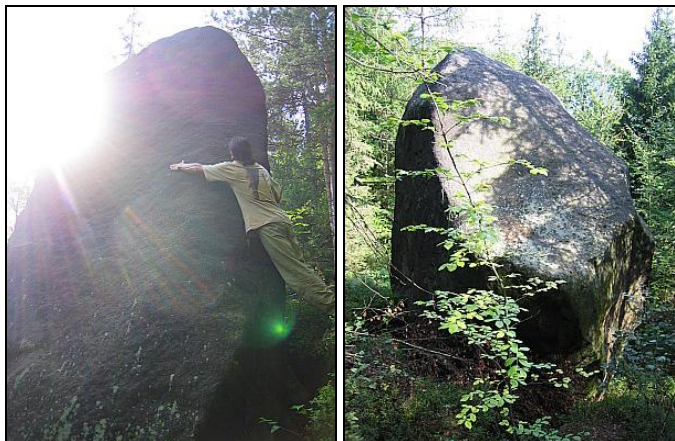

David Jeřábek před startem jarní časovky, kdy zajel čas 34:18.

Foto © 2009 CNs

Filuta – nejmenší věž v Labáku

Ve srovnání s okolními věžemi (nejblíže jsou Východní roh a Ústecká) je to vlastně jen takový malý kamínek. Větší zrnko písku, odpadlé kdesi z masivů nad ním. Ale stejně jako v případě drahokamů, ani tenhle kámen nenechává některé lezce klidně spát. Jeho krásný tvar a dokonale vyhlazené stěny nabízí těm nejlepším zajímavé možnosti k seberealizaci..

Na snímku vlevo se **Pavel Pájka Rýva** přímo laská s nádhernou tupou údolní hranou věžky, kudy povede (možná) hodně těžká cesta. Vpravo je pohled z druhé strany na „Starou cestu“. Ani ta není rozhodně zadarmo. Vrchol je zatím bez knížky, ale i ta bude..

Foto © 2009 Sponge

Zaostřeno na klasiky

Tedy na klasické cesty a věže má nejen poslední dobou **Jiří Petřík** z Prahy. Ať se jedná o Labák, Ádr nebo Skalák, vždy si vybírá krásné staré prásky. Nedávno nám napsal:

„Osud mě zavál do Skaláku. Dali jsme dobrý klasiky, zachlastali jsme i s Míkusem. Zdeněk je fakt borec, dal s přehledem Taktovku.

Posílám fotku z Dračího zubu, Severní cesty. Nemá to rozlišení, ale co naděláš?..“

Hrubá skála, Dračí zub - Severní cesta VIIb

Foto © 2009 archiv Jiřího Petříka

Tak trochu neblbnout...

Petr Jicha, CAO Děčín

Nemám moc rád sólolezení. Ale sem tam si něco dám, asi jako každý, kdo leze. Člověk musí dávat sakra bacha na co stoupá a co chytá. Jedno takové sólo si budu dlouho pamatovat.

Byli jsme lézt ve Hřensku. Než jsme došli k Homoli, míjeli jsme ještě Česnekovou jehlu. Vzpomněl jsem si na Přímou variantu Staré cesty za V a doporučil ji klukům, Honzovi Jordákovi a Milanu Šafaříkovi, aby si jí jeden z nich vytáhl. Rozhodli jsme se, že první půjde Honza, za ním pak Šáfa a nakonec já. Během jejich lezení jsem si jako obvykle krátil čas obležáním spodků okolních skal. Když už Šáfa zmizel nahoře na věži, začal jsem pomalu sólo nastupovat do cesty. Asi v pěti metrech je taková velká police... tam dolezu a dál už se nechám jistit, myslel jsem si. Nebyl to dobrý nápad.

Při dolezu na polici se chytám takového velkého výčnělku. „Jé to je parádní chyt“, říkám si. Nastupuju nohama a najednou cítím jak zdánlivě pevný výčnělek, za který se držím, začíná zlověstně prskat. Už nejde nic dělat. Zůstal mi v ruce. Jak jsem ho držel, v té rychlosti jsem se o něj stačil ještě srovnat a pak odhodil. Řítím se za ním dolů na podlahu..

Přistál jsem na nerovném terénu pod věží na nohou. To byl let! Že bych to přežil bez zlomeniny? ..ne. Úrazů jsem měl spousty, ale nikdy nic zlomeného. Kouknu na levou nohu. Lýtko nemá tvar, jaký by mělo mít. K otevřeně zlomenině chybělo málo.

Volám na kluky, ať rychle pádň dolů, že mám zlomenou nohu. Nohu ještě okukuje Šáfa, jakožto lékař, ale to už kluky honím ať rychle seženou klacky a udělej mi dlahu, jak to znám z mnoha zdravotních kurzů, kterých se téměř každoročně účastním. Milan mezitím volá pomoc.

Pak už jsme byli všichni svědky záchranné akce. Nejprve nás hledal vrtulník. Nepomohlo ani moje červené tričko, které jsem dal Šafovi, aby s ním mával. Vrtulník mizí za obzorem. Asi po hodině a půl doráží první pozemní skupina záchranářů. Postupně za nimi další, včetně doktora se sestřičkou.

Transport na nosítkách byl zavrhnut z důvodů nepřístupnosti terénu a také doba od nastalého úrazu se prodlužuje a určit přesný rozsah zranění není v těchto podmínkách možný. Vrtulník musí zpět k nám, naštěstí čekal na louce u Mezní louky. Následuje transport na nafukovacích nosítkách úzkou prudší průrvou mezi skalami nahoru na plošinu odkud může vrtulník vyzvednout. Práce záchranné jednotky je parádní.

Pak už přilétá vrtulník. Protože se od víření vrtule hodně praší, musím mít zavřené oči. To už visím na laně a stoupám vstříc železnému ptáku. Později se stačím jen lehce mrknout. Zahlídnu skály v okolí, ale to už mě sunou do helikoptéry a frčíme směr ústecká Masarykova nemocnice. Z „vyhlídkového“ letu nebylo nic. Diagnóza - komplikovaná tříštivá zlomenina. Hned operace.

Na tuhle sezónu už můžu zapomenout. Těším se na tu příští. To už nebudu takhle blbnout. Zkrátka, jakkoliv si člověk může být při lezení sám sebou jistý, nemůže se spoléhat na to, že ho všechno udrží - mnozí to znáte. No, pro mě je to rozhodně veliké ponaučení pro příště..

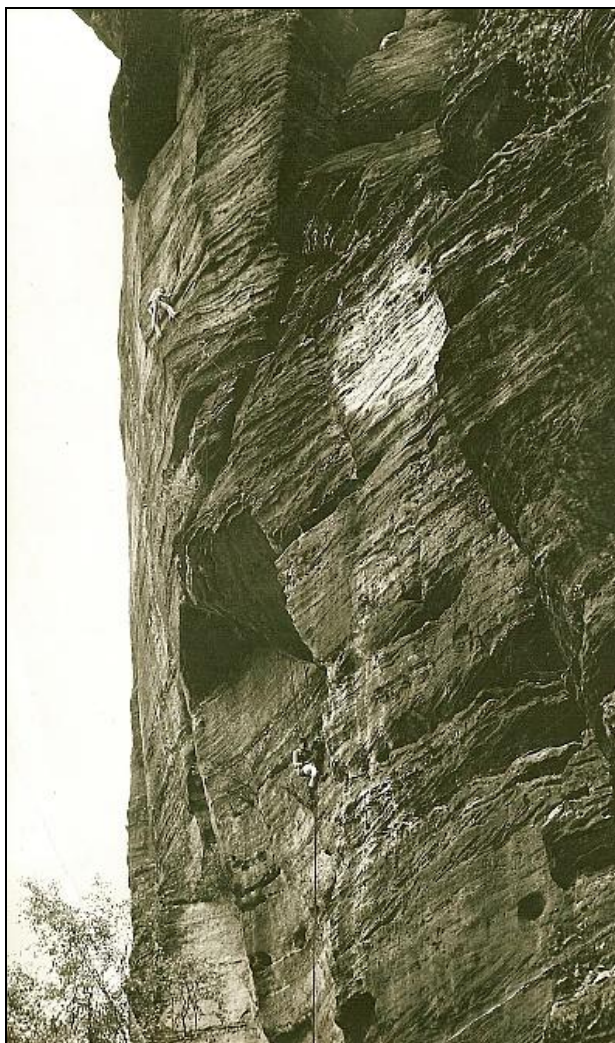
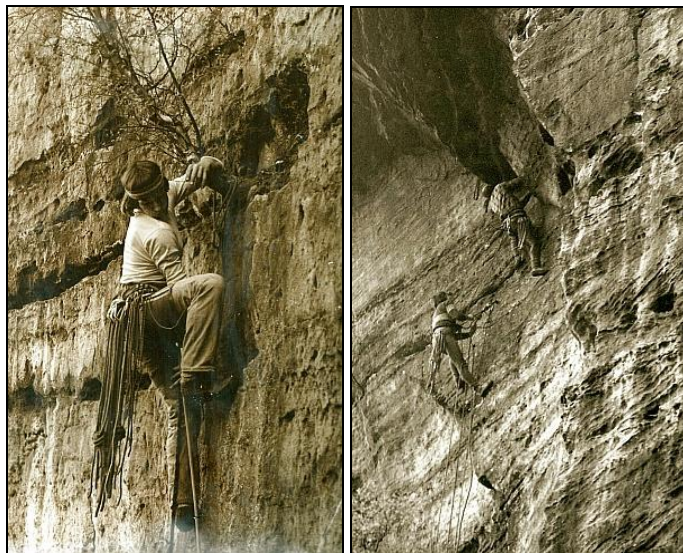
Každopádně bych chtěl poděkovat klukům za jejich pomoc a samozřejmě všem zúčastněným záchranářům.

Foto © 2009 Sponge

Jan Šimon – Smyslů zbavení

Jeníkovi Pletichovi se podařilo získat od Jany Šimonové několik unikátních fotografií z prvovýstupu legendární cesty Smyslů zbavení IXc na Presidenta. Možná už v listopadu se dozvíte více, zatím alespoň malá „ochutnávka“:

Labské údolí - pravý břeh
Masiv Prezident - Smyslů zbavení IXc
5. května 1984
Jan Šimon, Josef Rybička, Pavel Kulík

Foto © archiv Jany Šimonové

Svěcení kostelních hodin v Dolním Žlebu

Ve dnech 5. - 6. září 2009 uspořádalo Občanské sdružení Dolní Žleb setkání Dolnožlebských a přátel obce, během kterého došlo i na slavnostní vysvěcení opravených kostelních hodin na místním barokním kostele Nesvětější Trojice, postaveném v roce 1830.

O opravu a vysvěcení hodin se nejvíce přičinili pánové **Jindřich Strauss**, **Zbyněk Homola**, **Petr Jansa** a **Jan Švihnos**, ovšem například s manipulací s hodinami a ciferníky pomáhalo hodně dalších dobrovolníků, kteří si zaslouží také veliký dík.

S očištěním hodinového stroje pomohli kamarádi z Alcanu a částečnou materiální pomoc poskytli i HUDY sport.

Přátelé obce, **Jan Švihnos**, **Zbyněk Homola** a **Libuše Homolová**

Svěcení, kterému předcházela krátká promluva, provedl kněz **R.D. František Jirásek**, který zdejší farnost spravuje jako administrátor excurrento.

Páter **František Jirásek** během malé bohoslužby na téma času

Současně byly v interiéru kostela vystaveny dokumenty o historii obce, nádherné velkoformátové lezecké fotografie a v nekonečné smyčce běžel slavný retro film, o prvovýstupu na zdejší skalní dominantu Jeptišku.

Venku skvěle hrál děčínský Junior Jazz Band a své básně přijel přednést děčínský básník **Radek Fridrich**.

Neděle pak patřila zejména dětem, kterým přijelo zahrát loutkovou pohádku O Koblížkovi Svátovo loutkové divadlo z Litoměřic.

Tož, Hore zdar a žlebskému času nazdar!

Foto © 2009 Sponge

Malá vzpomínka na "Velký den"

Helmut Weigel, HK Děčín

Dne 7. srpna roku 1949 se šelha parta horolezců z Děčína a založila první horolezecký oddíl po druhé světové válce ve městě, tehdy pod hlavičkou Sokol Slavia Podmokly.

První oddílový výlet byl uspořádán do labského údolí. Zúčastnilo se šest členů: **Josef Štrof, Karel Světelský, Soňa Čermáková, Václav Kučera a bratří Weigelové**. Náš cíl byla Horní Jeskynní věž, kterou jsme také všichni zdolali. K večeru jsme se pak pěšky vrátili opět do Děčína.

Vedoucím oddílu byl jmenován **Karel Světelský**, který měl kontakty právě se Sokolem Podmokly. Začátky byly víc než kruté. Horolezecké výstroje bylo málo a většinou v žalostném stavu, průvodce vůbec žádné. Ale i tak měl oddíl koncem roku 1949 již 16 členů a stále se rozvíjel..

Část zakladatelů prvního oddílu v Děčíně - HO Sokol Slavia Podmokly

Foto © archiv Václava Kučery

Krušné hory na koloběžkách

Krása a kouzlo podzimních Krušných hor se dá obdivovat ledasjak – pěšky, na kole či bruslích, samozřejmě také při lezení a nebo létání s padákem. Partička Děčičáků si zvolila méně tradiční dopravní prostředek – koloběžky (speedboardy).

Z Klínů nad Litvínovem se nechali vyvézt dodávkou na nejvyšší bod Skiareálu Lesná a odtud následoval více jak čtrnácti kilometrový sjezd po lesních cestách na hřebeni hor a Telčským údolím s dojezdem až do Brandova. Moc pěkné to bylo..

Účastníci zleva: **Jiří Chára, Pavel Kerda, Andrea Došková, Lenka Chárová, Vladimír Došek a Věra Došková**

Foto © 2009 Vladimír Došek a Sponge

Chytrost nejsou žádné čáry!

Jak na to, dnes častěji Know-How, je většinou nejcennějším majetkem mnohých podniků, korporací a firem. Úkolem špiónů není ukrást výrobek, ale právě ten tajný recept, postup, jak chtěného cíle dosáhnout.

My jsme se rozhodli, podělit se s vámi o jedno takové tajemství.

Chcete vědět, jak si **Petr Špek Slanina** (na snímku) údajně vybírá budoucí prvovýstupy? Jak pozná, že třeba zrovna tahle stěna nakonec přeci jen půjde vylézt?

Recept je kupodivu hodně jednoduchý: V zimě chodí pozorně pod skalami a ve stěnách, kde se udrží sníh, přece musí být chyty. Místo si zapamatuje, pak dorazí v létě a vlihtne na věc. Jednoduché, že?

Odposlechnuto v Dolním Žlebu, v srpnu 2009.

Foto © archiv Petra Slaniny

Chřibský hnědák 2009

V sobotu 12. září 2009 se odehrál již 5. jubilejní ročník lezecko – cyklistických závodů Chřibský hnědák, letos vedené jako Mistrovství světa v lezení ve Chřibech.

Soutěž spočívá v tom, že každá dvojice musí v době od 7:30 do 18:30 hodin navštívit v libovolném pořadí pět skalních oblastí Chřibů a dosáhnout co možná nejvyššího počtu nalezených bodů, přičemž se přemísťují na kolech.

Kompletní výsledky nebyl v době uzávěrky ještě známy, takže alespoň informace o vítězích – jubilejního Hnědáka těsně vyhráli **Jaroslav Blatný** a **Jakub Novák** z pořadajícího klubu HK Uherské Hradiště.

Gratulujeme!!

Jara Blatný & Jakub Novák

Foto © 2005 Sponge

Padesátka Jana Červenáčka Šlechty

V pátek 18. září 2009 proběhla hodně, ale opravdu hodně, nonkonformní oslava padesátých narozenin **Jana Červenáčka Šlechty**. Hosty byli 50 na 50 horolezci a straničtí kolegové ze SZ.

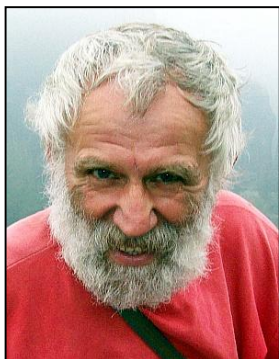
Krátkou informaci z prostor bývalé klubovny Alpinu Praha, včetně několika doživotně vyhlášených soutěží, přineseme v příštím čísle CAO News..

Foto © 2009 Sponge

Stoletý vrchol Südwestlicher Wachturm

Do konce letošního roku nás sice ještě několik výročí prvního vylezení na věže v Česko-Saském Švýcarsku čeká, ale **Karel Bělina** (na snímku) si může mnout ruce už teď – naprostou většinu z nich přešel v den jejich jubilea jako první, což je něco podobného, jako dát na věži Horám zdar.

Naposledy se radoval společně **Johannesem a Christophem Mundem** 17. září 2009 po vylezení hvězdičkové, ale dosti nepříjemné a tvrdě oklasifikované, klasiky ve Schmilce: Alter Weg V na Südwestlicher Wachturm.

Schmilkaer Gebiet, Südwestlicher Wachturm - Ý Alter Weg V

Foto © 2009 Christoph Munde

Kulatá lezecká výročí

êêê 30 êêê

10. září 1979 se narodil **Karel Musado Mašek**. Leze zhruba od roku 2001, z našich oblastí si oblíbil především Labák, z těch zahraničních preferuje Juru, Arco, Osp či Ceuse. Bydlí v Praze, měří 178 cm a váží 60 kg.

Druhým „třicátníkem“ je **Jan Hany Karhánek** z Plzně, narozený 24.9. Leze teprve něco málo přes dva roky, je vysoký 179 cm a váží 80 kg. Kromě lezení ještě rád jezdí na MTB. Pochutná si na čokoládě a k pití má nejraději černého Kozla.

êêê 20 êêê

V pátek 25.9. oslavila své krásné dvacáté narozeniny **Silvie Rajfová** z Brna. Silva leze už od svého dětství a dnes patří mezi naše úspěšné závodnice v lezení na obtížnost, k čemuž jí jistě dopomáhají i ideální proporce – při své výšce 180 cm váží pouhých 65 kg. Krom lezení prohání ještě ráda Snowboard, brusle nebo koně.

Posledním oslavencem je **Jan Šimek**, zvaný **Janýs** z Dýšině u Plzně, narozený 26.9. Jeho výška je 184 cm, váha 75 kg. Má rád Juru, Kozelku a Srbsko. Poslouchá Nirvanu, Hendrixe a podobnou hudbu, k pití si dá nejraději Magnéziu.

Všem oslavencům gratulujeme!

Karel Mašek ê Jan Karhánek ê Silvie Rajfová ê Jan Šimek

Foto © rockstars.cz

Jéňa Paul skáče i leze

Jan Jéňa Paul (na snímku) z HO Boletice jakoby se nemohl rozhodnout, co má raději – přeskoky nebo lezení.

Zatímco dříve jednoznačně převládalo lezení s lanem, poslední dobou si čím dál více libuje v přeskocích, a to zejména prvopřeskocích.

Každopádně mu jde dobře obojí..

Fotografie z prvopřeskoků na Dobro a Zlo

Jan Paul leze málo opakovanou Kouřimákovu hranu VIIc na Trojitou věž v Drábských světničkách

Foto © 2009 Šárka Paulová

Ze by to tohle byl ten **Jonás??**

Konec všem spekulacím - Jonáš načapán přímo při činu neznámým paparazzim

VÝROČÍ

ZÁŘÍ 2009

- 1.9. Lenka Jindrová, HO Tisá
3.9. Martin Štěrba, OHEC Opava
3.9. Mirka Špatenková, CAO Děčín
3.9. Zbyněk Homola, HTW Děčín
4.9. Milan Švarcík Černý, Ústí n/L
7.9. Pavel Pavouk Černý, CAO Děčín
7.9. Kamil Javůrek, CAO Děčín
8.9. David Lošťák, Děčín
10.9. Marek Urválek, CAO Děčín
12.9. Petr Zippich Štěpán, CAO Děčín
18.9. Tomáš Hrabáň, CAO Děčín
18.9. Alena Andělová, Labská Stráž
18.9. Jan Červeňáček Šlechta, ČAK Praha
24.9. Jaroslav Maršík, LOKO Teplice
27.9. Ilona Ilča Škállová, CAO Děčín
27.9. Václav Tarzan Storzer, HO Doprava DC

Všem oslavencům blahopřejeme a přejeme vše nejlepší...

-iš-

ČEKÁ NÁS...

KALENDÁŘ HOROLEZECKÝCH A SPORTOVNÍCH AKCÍ

Není důležité vyhrát
ale zúčastnit se...

- 2.-4.10. Podzemní lezení na Bořni. Sraz horolezců, lezení a táboření.
9.10. OVK Labské pískovce, restaurace na Kocandě
10.10. Setkání správců Labáku s lezci, Dolní Žleb, restaurace U Kosti od 18. hodin
17.10. Kolo okolo Rače. Cyklistická akce, pořádá Voda-Kamarád, www.voda-kamarad.cz
17.11. Vernisáž umělecké skupiny Rozhoupaní. V Dolním Žlebu, více informací v příštím čísle a na euroclimbing.com
27.-29.11. Poslední slánění HO Roudnice. Ostrov.
12.12. Potápění na „Americe“. Pořádá Voda-Kamarád, www.voda-kamarad.cz.
19.12. Litoměřická „10“. Pořádá Voda-Kamarád, www.voda-kamarad.cz
26.12. Vánoční Bořeň. Vlakem za lezením a večerním posezením.

(Kalendář akcí má pouze informativní charakter. Redakce nemůže ručit za jejich konání ani termíny. Je tedy v osobním zájmu každého zájemce o účast kontaktovat pořadatele a domluvit se na podrobnostech přímo s ním.)

V příštím čísle CAO News

Další extra nářez z pera Marty Táborské
Vzpomínky Rudolfa Ohnesorge na Rudu Zabilku
Přehled nových cest
Nebudou chybět pravidelné rubriky
a samozřejmě mnoho dalšího...

Nezapomeň!

Příští číslo CAO News vychází již 21.10.2009!

CAO News

Horolezecký časopis severočeského regionu

Tyhle dvě zprávy už éterem několikrát zazněly, ale aby se dostaly i k těm lezcům, kteří s internetem moc nekomarádí, přetiskujeme je na požádání jejich autora i na těchto stránkách:

Důležité upozornění!! Novinka pro prvovýstupce v Labáku.

Jelikož od vydání posledního průvodce se prvovýstupy píšou pouze do sešitů na pravém i levém břehu Labe a ty už svojí funkcí evidence prvovýstupů nestačí plnit, tak se zase přechází na staronovou metodu psaní protokolů. Protokoly o prvovýstupu budou formou internetového formuláře, odkaz na něj najdete na níže uvedených adresách.

Prosím, zkontrolujte si na webu climbinglabak.blogspot.com, jestli vaše prvovýstupy od roku 2006 do dnešní doby jsou již zaevidovány. Pokud ne, tak pošlete své prvovýstupy znovu přes zmiňovaný formulář.

Jelikož vím, že se vám to musí dostat do krve, tak mi bohužel nezbývá, než dát termín do 1.2.2010.

POZOR! Pokud po tomto termínu nebudou cesty od vás prostřednictvím protokolů přihlášeny, tak budou vyhlášeny jako nevyλεzené a autorem se stane první přelezece po vyhlášení. Doufám, že se toto nestane.

Důvodem pro tato opatření je, že potřebujeme doopravdy dát dohromady evidenci prvovýstupů pro příštího průvodce.

Stálý odkaz na formulář „Protokol o prvovýstupu“ bude na stránkách climbinglabak.blogspot.com a euroclimbing.com.

Děkuji za spolupráci, Jeník Pleticha

Pozvánka na diskusi se správcí Labáku

Vážení kamarádi horolezci, dovolujeme si vás pozvat na pracovní setkání se správcí skalní oblasti pravého a levého břehu Labe Michalem Aulickým, Jaroslavem Cachem a Janem Pletichou, které se uskuteční dne 10.10.2009 v Dolním Žlebu v rest. U Kosti od 18 hod.

Zveme nejen labské lezce a prvovýstupce, ale i ostatní členy i nečleny ČHS, prostě všechny lidi, co mají zájem o dění v Labském údolí.

Předem díky za účast a věříme, že společně strávíme příjemné chvíle.

- Projednávat se bude:
- Každý ze správců přednese a objasní své záměry (výškové limity masívů, výjimky a další plány na spravovaném břehu do budoucna)
 - Důvody pro znovuzavedení protokolů o prvovýstupu
 - A samozřejmě nebude chybět dostatek prostoru pro jakékoliv vaše dotazy na jednotlivé správce

Doufáme a přejeme si, aby bylo v sobotu pěkné počasí na lezení, a večer, že se sejdem v hojném počtu. Bude toho jistě dost, co objasňovat a dotazů určitě nebude málo. Proto prosíme především prvovýstupce v Labáku, aby se dostavili v hojném počtu.

Předem díky za účast a věříme, že společně strávíme příjemné chvíle.

Za labské správce Jeník Pleticha

Foto © 2009 CNS

UPOZORNĚNÍ PRO ČLENY CAO DĚČÍN

ČLENSKÁ SCHŮZE PROBĚHNE VE STŘEDU 7. ŘÍJNA 2009
V RESTAURACI NA KOCANDĚ.

TĚŠÍM SE NA SETKÁNÍ S VÁMI!

